

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνηκόσια πέντε,
τὰ κουνοῦμε καὶ ἐν ακουνεῖται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην—δέκα φράγκα καὶ ἵστ' ὀχέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Σεπτεμβρίου δεκάτη
καὶ ἡ Δακία φρυάττει.

Ἐνιακόσα καὶ ἑξήν,
κάτι θὰ μᾶς φέξη.

Καὶ ὁ Φασουλῆς κηρύττει
πῶς πῆγε σ' ἄλλο σπῆτι.

Καὶ ὁ Ρωμῆός μας μετ' ἐπίπλων καὶ σκευῶν παντοειδῶν
τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
τὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.

Ὁ καθένας ἐκεῖ πέρα τοῦ λοιποῦ θὰ μᾶς γυρεύη,
καὶ ὁ Ρωμῆός δὲ μετοικήσας ἀπὸ τῶρα συνορεύει
μὲ τὸ μαγεῖον τοῦ Τόμπρου, ποῦναι μέσα καὶ ταβέρνα
μὲ κρεοτάλλινη ρετσίνα καὶ βαροῦνη τὴν λαντέρνα,
καὶ τὸν καρφενὴ τῆς Ἀνδρῶν, ποῦ πρὸ πάντων Ἀνδριώταις
παίζουν τὰ βλί καὶ σκαμπύλι, καὶ πληρόνουν σὰν ἱππότης.
Συνορεύει καὶ μὲ τοίχους, ποῦ πηγαίνει πρὸς νεροῦ σου,
καὶ ἔπασσαν αὐτὰ πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ τοῦ φιλομούσου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καθόμουν εἰς τὸ Φάληρο, βρὲ Περικλῆ χαχόλο,
καὶ μὲ τῶν φίλων Βρετανῶν ἐρρέμβαζα τὸν Στόλο,
καὶ ροῦλ Μπρετάνια φώναζα μὲς τὴν βοήν τοῦ κόσμου
καὶ τὸν μετροῦσα μοναχὸς σὰν νᾶτανε δικός μου,
ὁπότεν ἕνας φουκαρὸς
Ἀδριανουπολίτης,
θῦμα μεγάλης συμφορᾶς,
ποῦ τὴν ἀκοῦς καὶ φρεῖταις,
μὲ μὴ φωνὴ μονότονη καὶ μάτια δακρυσμένα
ἦλθε κοντὰ σ' ἐμένα.

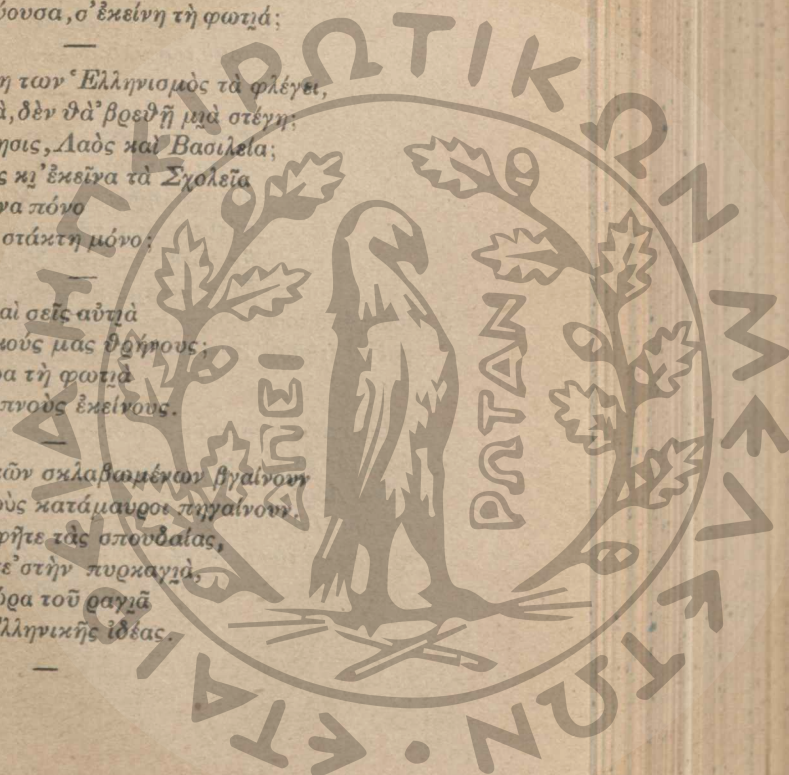
Δὲν θὰ προσφέρετε καὶ σεῖς, σ' αὐτὴ μου ψιθυρίζει
χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ,
γιὰ τῆς φωτῆς τὰ θύματα, γιὰ τοὺς ὁμογενεῖς;
γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι δὲν φλέγεται κανεὶς;

Ἔτσι θὰ μᾶς ἀφήσετε καὶ ἐμᾶς τοὺς συμπολίτας,
πιτωχοὺς καὶ ρακενδύτας;
Μήτε κανένας παραλῆς,
μήτε κανένας κουρελῆς,
μήτε κορῶνα καὶ λαὸς θὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ
τῆς Θράκης τὴν πρωτεύουσα, σ' ἐκείνη τὴ φωτιά;

Γιὰ τούτους, ποῦ τὰ στήθη των Ἑλληνισμὸς τὰ φλέγει,
δὲν θ' ἀκουσθῇ παρηγοριά, δὲν θὰ βρεθῇ μιὰ στέγη;
Πῶς μᾶς θωρεῖ Κυβέρνησις, Λαὸς καὶ Βασιλεῖα;
θ' ἀφήσετε τῆς Ἐκκλησιᾶς καὶ ἐκεῖνα τὰ Σχολεῖα
χωρὶς κανένα πόνο
νὰ μείνουν σιάνκτη μόνο;

Δὲν ἔχετε καὶ σεῖς αὐτὰ
γιὰ τοὺς δικούς μας θρήνους;
κνιτᾶτε πέρα τὴ φωτιά
καὶ τοὺς καπνοὺς ἐκείνους.

Μέσ' ἀπὸ σύμβολα τρανὰ τῶν σκλαβωμένων βγαίνουν
καὶ ἐκεῖ ψηλὰ τοὺς οὐρανοὺς κατὰ μαυροὺς πηγαίνουν.
Τὰς τόσας ἀσχολίας σας ἀφήτε τὰς σπουδαίας,
καὶ σιρέψετε τὴν πυροκαγιά,
ποῦ καίει τώρα τοῦ ραγιά
κάθε μεγάλον σύμβολον Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ίδου τεμένη κατά γῆς σεπτὰ καὶ ἑλπιδοφόρα...
φωτὰ πατρίδος τῆς, φωτὰ τὰ τρώει τώρα,
καὶ πόθοι μαρμαρόκτιστοι πατρίδος ἐλευθέρως
καπνοὶ γινῆκαν σήμερα καὶ πάντες τοὺς αἰθέρας.

Τὰ πάντ' ἀπέμειναν νεκρά,
καὶ ἀπὸ λαὸν καὶ πρώτους
ὡς στάζουν δάκρυα πικρὰ
καὶ γὰρ τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ὅσοι γελοῦν' στήν Κηφισιά,
καὶ ἔρχοντ' ἐκ χώρας ξένης
μὲ λιγερὴ κορμιοστασιά
καὶ παίζουσι τὸ λόν-τέννυς.

Ὅσοι γενναῖοι μὲ σκοποὺς
πλουτίζουν φιλανθρώπους,
καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς
τσακόνουν κατὰ τόπους.

Ὅσοι καλοῦνται Βασιλεῖς,
δλα τὰ τζάκια τῆς Ἀδλῆς,
καὶ οἱ τυχεροὶ τῆς μοίρας.

Καὶ τὰ καλύβια τὰ φτωχὰ,
καὶ ἐκείνοι ποῦχουν μοναχὰ
τὸν δόλο τῆς χήρας.

Ἄς χύσουν σήμερα δροσισαῖς
μὲς τοὺς πυρίνους μας καὶ μούς,
νὰ ξανακτίσωμ' ἐκκλησιαῖς
καὶ νέους Ἀθηναῖς βωμούς.

Π. — Τέτοια μὲ πόνο μοῦ μιλεῖ...
Φ. — Καὶ σὺ τί τοῦτες, Φασουλῆ;
Ἡ Θράκη, τοῦπα, γράφεται συχνάκις καὶ σὺ τὸν Ὀμηρο,
καὶ ἔκανα τὸν ἀνήξερο καὶ τὸν μισοκακόμοιρο.

Γὰρ κύττα τοῦπα, φουκαριὰ,
τὸν Ἀγγλικὸν τὸν Στόλο...
κύττα πῶς τρέχει σὲ νερὸ
ταχὺ τορπιλλοβόλο.

Κύττασε τορπιλλικά,
κύττα καταδρομικά,
κύττα πλήθος πυροβόλων,
κύττα σκάφη τῆς γραμμῆς...
ἂν ποτὲ τοιοῦτον Στόλον
ἐσκαρώναμε καὶ ἐμεῖς,
ἴσως ἀπὸ τόσα σκάφη νὰ πουλούσαμε κανένα
γὰρ νὰ κτίσωμ' Ἐκκλησιαῖς καὶ Σχολεῖα τεφρωμένα.

Ἄκου πῶς βρονοῦν κανόνια... σὲ κοινοῦν μὲ τὸν κρότο...
ἄμμι τὸν Μπέρεφορδ τὸν ξέρεις, Ναύαρχο τοῦ Στόλου πρώτο;
Εἶναι Λόρδος καὶ ἔχει μὲρὸς του τὰ καλλίτερα φαγγά...
εἰς τὸν Μπέρεφορδ νὰ τρέξῃς νὰ τοῦ πῇς τὴν πυρκαγιά,
καὶ ἴσως νὰ τὸν συγκινήσουν οἱ μεγάλοι σου καὶ μοῖ
καὶ σοὺ δώσῃ συνδρομή.

Μ' ἐμᾶς τίποτε δὲν κάνεις,
μόνο παρακλήσεις χάνεις.
Μὴ τῆς πόρταις μας κτυπᾷς,
μὴ μᾶς ρέβῃς, μὴ μᾶς πνίγῃς...
'μπρός' στὸν Ναύαρχο νὰ πῇς,
'στοὺς Τζὼν-Μπουλ νὰ καταφύγῃς,
καὶ ἴσως πάρῃς μερικαῖς
στερλινίταις Ἀγγλικαῖς,

καὶ νὰ λήθῃς σὰν πατριώτης καὶ νὰ δώσῃς καὶ σ' ἐμένα,
ποῦχω γὰρ μετακομίσεις ἔξοδα διαβολουμένα.

Ἀπ' τὸ Στέμμα τὸ δικό μας τί προσμένεις, κακομοῖρη;
πῶς' στὸν Παυσάχ δὲν τρέχεις, τοὺς Πασάδες, σὺν βασιλῇ;
Τώρα πάλι μὴ χαρὰ τᾶχομε μὲ τὸν Σουλτάνο
καὶ ἔστειλε καὶ τ' Ὀσμάνη σὺν ξανθὸν γεπονμπλικάνο,
καὶ ὁ Νικόλαος ὁ Πρίγκηψ καὶ ἡ Πριγκήπισσα σὺν Πάσῃ
ἔφαγαν ἀτζέμι πιλάφι στοῦ Γιλδίζ τὸ περιβόλι.

Τί παράσημα, τί δῶρα, τί λαοὶ μὲ πετραχήλια,
καὶ ἔγιναν γὰρ τοῦτους φέστεις, ποῦσασαν ἀπὸ τὴν ζήλια;
Βούλγαροι καὶ παλαιο-Βλάχοι,
ποῦ μᾶς ἔχουν' στὸ στομάχι.

Τὸ φυσοῦν καὶ δὲν κρυώνει, δὲν' μποροῦν νὰ τὸ χωνέουν
πῶς οἱ Πρίγκηπες μας' πῆγαν' στὸν Σουλτάνο νὰ κούρουν;
Τὸ σχολίασε καθένας, ποῦ δὲν ξέρεῖ τὴν κακίαν του,
τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυώνει κάθε κούτσουρο καὶ τάβλι
πῶς ἐπρόσφερε σ' ἐκείνους καὶ θαλαμηγὸ' δική του
γὰρ νὰ πάνε' στὴ Ρωσία δίχως νὰ πληρώσουν ναῦλα.

Λοιπὸν τράβα' στὸν Σουλτάνο νὰ ζητήτῃς, κουνενί,
ποῦχει μὲς' στὸ χαζανέ
καὶ λίραις στυβαγμέναις σὰν σαρκέλαις τοῦ κουτιοῦ,
μὴν προομένης ἀπ' τὴν φτώχεια τοῦ δικοῦ μας Παλατιοῦ.

Τί γυρεύεις, δυστυχῆ;
'βροῖες καὶ τὴν ἐποχή.
'Απὸ μᾶς ἐλπίδα τώρα νὰ μὴν ἔχετε καμμιὰ
γιατί λένε πῶς ἐφέτος θ' ἀκριβήσουν τὰ ψωμιά.

Πένητες ἀλευροπώλαι βεβαιόουν ἐν τιμῇ
πῶς καὶ ὁ Πάπας, πατριώτῃ, καὶ ὁ Παππούλας ἂν δὲν θύλῃ
μόνον μὴ ψωροπενιάρια θὰ προσθέσουν' στὸ ψωμί,
τὸ λεγόμενον καὶ ἄλλως ἐπιούσιον καρβέλι.

Τί γυρεύεις, δυστυχῆ;
'βροῖες καὶ τὴν ἐποχή,
ποῦ τὸ κράτος βγάξει τόκια
γὰρ τοῦ Μάνλιχερ τουφέκια,
καὶ ἔχομεν Στρατῶν καὶ Στόλων διαρκεῖς παρασκευαῖς,
ποῦ τῆς βλέπεις καὶ κρανιάζεις;
ὁ Ρωμαῖκο καὶ μένο, τείναι τοῦτα ποῦ τραβᾷς;
καὶ ἀπ' τὴ μύγα ἐγγὺς βγάξεις.

Τέτοια τοῦπα, καὶ αὐτὸς μοῦπε σὰν ἀγροῖκος καὶ θρασυῖς
τοὺς σεισμούς τῆς Κалаβρίας δὲν κιντάζετε καὶ σεις;
πῶς καθένας Ἰταλὸς καὶ ποιεῖ καὶ συγκινεῖται,
καὶ ὁ κλεινὸς Ἐμμανουήλ καὶ ὁ λαὸς καὶ οἱ κυβερνῆται
πῶς στεγάζουν τοὺς ἀστέγους, πῶς χορταίνουν τοὺς πεινῶντες.

Τέτοια μοῦλεγε σὰν βλάκας, ὅταν ἔφθασε καὶ ὁ Νώντας
γὰρ νὰ μὴ σὴν Ναυαρχίδα, καὶ Ἄγγλοι βγήκαν μὲ γαλόνια,
καὶ τοῦ ῥίξανε κανόνια.

Κίελα τότε, Περικλέτο, 'στὸν Ἀδριανουπολίτη,
ποῦ τοῦ κᾶνκε τὸ σπῆτι.
Τὸν γνωρίζεις σὺ τὸν Νώντα, τὸ δελφίνι, τὸ ξεφτέρει;
μὲ τὰ μάτια σὰν γαρίδα
κύττα τὸν σὴν Ναυαρχίδα,
καὶ Ἀγγλικά θαρροῦ πῶς ξέρεῖ.

Ἄμμι τὸν Μάρκο τὸν Λουπέττη, ξένε μας ἀγαπητέ,
δὲν τὸν γινώσκεις ποτέ;
Τὸν σταθμάρεχ τὸν Φαλήρου δὲν τὸν ἔχεις ἀκουστά;
κύττα τὸν τί μπουκέτο γὰρ τὸν Ναύαρχο βασιτᾷ.
Νὰ καὶ αὐτὸς σὴν Ναυαρχίδα χρυσοστόλιος πηγαίνει,
μὰ καὶ πάλιν νέοι κρότοι...
φαίνεται, συμπατριώτῃ,
πῶς ὁ Νώντας τὸν Ναυτικὸν ἐκ τῆς Ναυαρχίδος βγαίνει.

Πῆ' στὸν Ἀγγλὸν τὴν ὑγεία,
ἔχασε τὴν πυρκαγιά,
καὶ τοὺς πόνους, μουσαφίρη,
καὶ τὸν Στόλον παρατήρει.

Μὲ τὸν Φασουλῆ τὸν βάρο
γάλλε νῦν καὶ σὺ τὸν αἰῶνα
τὸν τρανὸ τὸν Ἐδουάρδο

καὶ τὴν φίλην Ἀλβιόνα,
ποῦ βεβαίως, ρακενδύτη,
θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὴν Κορήτη.

Θὰ τὴν δώσῃ δίχως ἄλλο
καὶ γὰρ αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω.
'Αλλὰ σὺ σὰν πατριώτης, ποῦδες τόσα ξαφνικά
καὶ ἐποιοῦσθες μὲ χολαῖς,
φύλαξε τομυστικά,
σὲ κανένα μὴν τὸ λές.

Πῆ' στὸν Ἀγγλὸν τὴν ὑγεία,
ἔχασε τὴν πυρκαγιά,
καὶ ἂν ἡ Βρετανία τώρα συμπαθῇ πρὸς τοὺς Βουλγάρους,
τοὺς ἀξέστους, τοὺς βαρβάρους,
πλὴν τοῦ χρόνου προῖόντος τὴν ἀπάτην θὰ γινώσκῃ
καὶ πικρῶς μετανοήσῃ σὴν Ἑλλάδα θὰ γυρίσῃ.

Γὰρ κύττα τὸν Φασουλῆ,
τὸ κύμα τοῦ γλαυκῶν φρενέ,
καὶ τοῦ Μπαρετάνια δυνατοῦ
σκοῦσε μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ.

Γιὰ τὸ σείβ φάναξε δι' Κήρυ καὶ ἐμὲ τὸν μετ' ἐλπίαν,
βάλτε φωτὰ σὲ Γιάννηνα νὰ γίνουμε ντράβι.
'Εράνους πάρε νὰ ζήτῃς καὶ καίσε νὰ γελᾷς
σὲ κινικὸν ἐδάφη...
μέγα τὸ κρᾶτος ἀληθῶς τῆς κραταιᾶς θαλάσσης
καὶ ὁ Θεοκυδίδης γράφει.

Πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν μὴ στρέφῃς καὶ τοὺς Θούκας,
ἔλα καὶ στρώσε το βαρεῖα
σὲ τοῦτα τὰ κρηνηναγιά,
νὰ μάθῃς πῶς θανμάζεται κάθε Φουφου-Λά-Βράκας.

Πάλιν Στόλοι τῶν Ἑγγλέων, κ' ἱπποτῶν ζουρολομανδύας
τόσοι φίλαγγλοι κρεμοῦν,
κ' ἀπὸ ξένας δυσωδίας
οἱ γυαλοὶ ξαναβρωμοῦν.

Πάλιν χαιρετᾷ τοὺς Ἀγγλους κ' ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος,
πάλιν παρὰ θῖν' ἄλδς
ξεφωνίζω σὺν τρελλός:
κύλιε τῆς κοπριαῖς των, θάλασσα τῆς Σαλαμῖνος.

Τάχα γράφει τέτοιους Στόλους καὶ τὸ δόλιο ροιζικό μας;
ποῦ νὰ δῇς καὶ τῆς ἀρμάδες καὶ τὸν Στόλο τὸν δικό μας.
Καὶ τὰ τέσσερα ποτάμια, τῶν Ρωμηῶν οἱ κολοσσοί,
ἤπῃσαν νὰ πολιορκήσουν τῆς Λευκάδος τὸ νησί,
ποῦ συνέβησαν συμβάντα σοβαρά γιὰ τὸ κρασί,
καὶ πιστεύω, πατριώτη, πῶς θὰ τᾶμαθες καὶ σὺ.

Ὅμως ἤγγε καὶ σῆς Τήνου τὸ μεγάλο πανηγύρι
καὶ σὲ δούλους κ' ἐλευθέρους ἐνθουσιασμόν νὰ σπείρῃ,
κ' οἱ προσκυνητὰ χαρῆσαν καὶ τσουγκρίζαν τὰ ποτήρια
κ' εἶπαν ὅλοι πῶς ὁ Στόλος εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια.

Συζητοῦν καὶ γιὰ τὴν Ὑδρα καὶ πολλῶν θ' ἀκούσης γνώμας
καὶ ζητοῦν νὰ τῆς ἀλλάξουν τὸ σκαρὶ στὸν Ναυσταθμό μας,
καὶ γανόνονται τσερβέλα γιὰ τῆς Ὑδρας τὸ σκαρὶ,
κ' ἄλλοι λένε, πατριώτη, πῶς στὸν Ναύσταθμο χωρεῖ,
κ' ἄλλοι πῶς δὲν θὰ μ' μπορέσῃ
ἐκεῖ μέσα νὰ χωρέσῃ.

Νὰ μὴν πᾶς στοὺς κυβερνήτας κ' ἐμπροστὰ των νὰ μὴν κλαύ-
ῃς, πολλὰ ξωδέψει σὲ διορισμοὺς καὶ παύσεις, [σης,
Μὴ καὶ στὸν λαὸν προσπέσης, μήτε κ' ὁ λαὸς δὲν δίνει,
γυαὶ σοῦπα παραπάνω τὸ ψωμί πῶς θ' ἀκριβήνῃ.
Μὰ μὴν πᾶς καὶ στὸ Παλάτι καὶ κανεὶς δὲν εἶν' ἐκεῖ...
σὲ ταξείδια, καθὼς ξέρω, λείπουν ὅλοι πανοικεῖ.

Μὴ μᾶς λὲς περὶ τῆς ἔξω τῆς πατρίδος τῆς σαχλῆς...
ἄφησέ μας στὸ Θεό σου καὶ πολὺ μᾶς ἐνοχλεῖς.
Τέτοια τοῦπα θυμωμένος, πλὴν αὐτὸς ὁ κακομοῖρος
ἐκλαγε λυπητερά,
κ' ἔλα τώρα σοβαρά,
Περικλέτο, νὰ μὲ δείρῃς.

**Ὁ Φασουλέσκο μετὰ μανίας
στὸν Ποπινίου τῆς Ρουμανίας.**

Ἀναχωρεῖς, ἀγαπητέ, καὶ πᾶς εἰς τὰ κομμάτια,
καὶ χύνεις ἐναντίον μας φαρμάκι κ' ἀπ' τὰ μάτια.
Φεύγεις λοιπὸν κ' ἐκεῖ ποῦ πᾶς τοὺς φίλους σου νὰ δῇς
δῶσε μεγάλα φάσκελα πρὸς τὸν Δισέσκου δῖς,
ποῦ λὲν πῶς τὴν γυναῖκα του τὴν ἄφησε στὰ κοῦνα
καὶ στὸ Παρίσι τᾶψησε μὲ παστρικά κυρία.

Νὰ πᾶς πολλοὺς χαιρετισμοὺς καὶ στὸν Γραδεστειάνο,
τῶν ἀντιρῶτων Πρόεδρο, τὸν ἡθικὸ Ρουμάνο,
ποῦ δρὸ φοραῖς παντρεῦτηκε καὶ δρὸ φοραῖς ἐχώρισε
καὶ σύζυγον ἐπεικὴ καθέννας τὸν ἐγνώρισε
Ἦες του συχνὰ στὸ κούτελο τὸ χέρι νὰ μὴ βάζῃ,
Ἦες του κ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ Ρουμάνο νὰ μὲ βγάξῃ.

Τὸν Ἰωννέσκου μὴν ξεχνᾷς, τὸν Ὑπουργὸν τὸν κύριον,
ποῦ μόνος ὁμολόγησεν ἐμπρὸς στὸ Δικαστήριον
πῶς εἶναι νόθος γνήσιος καὶ γέννημ' ἀτιμίας
ἐπὶ σκοπῷ διαρπαγῆς κάποιας κληρονομίας.

Οὐ μὴν καὶ τὸν Ἰάκωβον χαιρετᾷ Λαχοβάρη,
τὸν Ὑπουργὸν, τὸν Στρατηγὸν, τὸν γυναικᾶ, τὸν Ἀρη,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν βαρεῖ ταῦτ' αὖ,
κ' εἶναι καὶ μάννα στὰ χαρτιά.
Ἀφησε τὴν γυναικᾶ του κ' αὐτὸς τὴν κακομοῖρα
κ' αὐστηροτάτης ἡθικῆς ἐπῆρε ζωντοχήρα.

Εἶχε κ' ἐντιμον πατέρα
κ' ἀξιώτιμον μητέρα,
κ' ὁ τρισένδοξός του πάππος, διωχθεὶς σὺν τὸν Ὀρέστη,
λέν πῶς ἐφθασ' ἐκ τῆς Σμύρνης μάγειρας στὸ Βουκουρεστί.

Φτύσε μου, παρακαλῶ σε, καὶ τὸν Διαμαντῆ τὸν πάνυ,
ποῦ πατόκορφα μᾶς λούζει, καὶ ποτέ του μὴν ξεχάνῃ
πῶς μὴ νύκτ' ἀπ' τὰ Βιτώλια τὸν ξεκούμισαν σκληρὰ
μὲ περγαμηνὰς καὶ τίλους ἀποβλήτου μασκαρᾶ.

Φίλησε τὸν Τοιτολέσκο, τῶν Ρωμηῶν τὸν κανακάρη,
ποῦ κ' αὐτὸς στοῦ Θανοπούλου περιδρόμισε χαβίρες,
καὶ μᾶς ἤλθε μὲ Ρωμούνους καὶ Ρωμούνας παιχνομάρας,
ὅπου τώρα, Πολινίου, θάχουν γίνει γυναικάρες.

Ἄν καὶ νέος ὅμως κρύβει νέου φλογεροῦ καρδιά...
ποῦ τὸν χάνεις, ποῦ τὸν βρῖσκεις,
στὸ φουστάνι, στὴν ποδιὰ
κάθε τρυφερᾶς παιδίσκης.

Ξέρω πῶς μὲ κορασίδα τᾶψησε κ' αὐτὸς ὁ γέρος,
ξέρω κ' ἄλλα τρόπαιά του, ποῦ δὲν γράφοντ' ἐλευθέρως.

Πήγαινε νὰ πᾶς σὲ τούτους τοὺς Προιάπους τοὺς ἐντίμους,
τοὺς ἡθικωτάτους ἄνδρας, τοὺς κλεινοὺς, τοὺς διασήμους,
τὸ φαρμάκι των νὰ χύνουν σὺν μελάνι τῆς σουπῆς,
καὶ νὰ πέφτουν σὺν χαλάζι
ἢ βροχαῖς των στὴν γαλάζια,
ποῦ τοὺς φώτισε μὴ μὲρα μὲ τὸ φῶς τῆς ἀνθρωπιάς.

Θέλετε λοιπὸν θυμοὺς,
λόγους ἐμπαθεῖς, ὁμούς,
καὶ βροχαῖς χωρὶς αἰδῶ...
νὰ βροσίδι κ' ἀπ' ἐδῶ.

Ἄς δαιμονίζεται γὰ μᾶς μὴ φάρα δαιμονία
λογάδων κερασφόρων,
κ' ἄς σχίξῃ τὰς σημαίας μας ἡ χρηματομανία
χρησμάτων πατριδομαπόρων,
ποῦ περισφίγγει τὴν Βλαχία σὺν βόας συσφιγμένη...
ὦ Ποπινίου στὸ καλό... μὴν βοαγιάς... σικίρε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλταις.

Τὸ τοῦ Δραγάτη Λάκειον στὸν Πειραιᾶ καλλόνον
μ' ἐκπαίδευσιν ἀληθινὴν τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων,
ποῦ στέκει ἐπὶ βάσεων στερεῶν στερεωμένον,
συστήνεται καὶ παρ' ἡμῶν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.